

תצא כבר לרחוב, אידיוט!

מיידיש: סיון בסקין ודורי מנור

משה לייב הלפרן (1886-1932), מגדולי המודרניסטים בשירת יידיש, משתייך לקבוצת משוררי היידיש שפעלו בניו יורק. הוא נולד בגליציה, למד ציור בווינה והיגר לארצות הברית ב־1908. חייו הקצרים היו רוויי עוני וסכסוכים, לא מעט בשל אופיו העצמאי במפגיע. כתיבתו של משה לייב היא מרדנית במגוון דרכים: היא מכילה בתוכה גרוטסקה פרועה, אימה קיומית־אפוקליפטית, תחושת שליחות, חשיבה פרדוקסלית, בדידות וזיקה לשפה פרוזאית מגוונת. הוא מתנער מהיידישקייט ומציע גיבור לירי שיהדותו עובדת באופן שונה: מודרני מאוד ואישי מאוד, דמות חזקה של משורר מודרניסט שאינו מתפשר. ברבים משיריו התייחס הלפרן לעצמו (או לבן דמותו השירי) בשמו הפרטי הכפול, משה־לייב, כבשיר *memento mori* (זכור את יום מותך) הפותח את המחזור הנוכחי. השפעתו של הלפרן על יוצרי היידיש חרגה בהרבה ממה שהיה אפשר לצפות ממשורר שמת בגיל כה צעיר. יצירתו מתורגמת לעברית כבר מאז שנות החמישים והשישים, בין השאר על ידי שמשון מלצר באנתולוגיה "על הרוות", והחשוב במתרגמיה הוא בנימין הרשב (תרגומיו מרוכזים בקובץ "המתופף בחוצות" שראה אור ב־1993). ב"הו!" 7 פרסמנו תרגומים מאת מתן חרמוני לכמה משיריו של הלפרן, בליווי הקדמה נרחבת על המשורר ועל יצירתו. כאן אנו מציעים תרגומים חדשים לחמישה שירים ידועים.

ס"ב

Memento mori

וְאִם מֹשֶׁה לַיִּיב, הַמְשׁוֹרֵר, יִסְפֵּר
שְׂרָאָה אֶת הַמּוֹת בֵּין הַגְּלִים,
כְּמוֹ מִי שְׂרָאָה אֶת פְּנֵיו בְּרֵאֵי
וְדוֹקָא בְּעֶשֶׂר, בְּבִקֵּר נְעִים –
הַיֶּאֱמִין אֵיזָה לֵב לְמֹשֶׁה לַיִּיב?

ואם מִשָּׁה לִיִּב הִיָּה מְנוּפֶף לוֹ,
לְמוֹת, שׁוֹאֵל בְּנִימוּס, "מָה שְׁלוֹמָה?"
וְדוֹקָא בְּעֵת שְׁבִים אֲלָפִים
רוֹחֲצִים, מִתְפָּרְעִים מִתְשׁוֹקוֹת וְשִׂמְחָה –
הֵיֵאֱמִין אֵיזָה לֵב לְמִשָּׁה לִיִּב?

ואם מִשָּׁה לִיִּב יִשְׁבַּע בְּדַמְעוֹת
שֶׁהִמּוֹת מוֹשֵׁךְ אוֹתוֹ כְּפִי שְׁנַמְשֵׁךְ
נִעְרוֹן מְאֹהֵב שְׁכָל עָרֵב נוֹהָה
אֶל חִלּוֹן שֶׁל אִשָּׁה נִעְרָצֶת כָּל כֶּה –
הֵיֵאֱמִין אֵיזָה לֵב לְמִשָּׁה לִיִּב?

ואם מִשָּׁה לִיִּב יִצְיֵר אֶת מוֹתוֹ –
לֹא אָפֵר, לֹא אָפֵל: צְבֻעוֹנֵי וְחִזְקָה,
וְזוֹהָר כְּמוֹ בַּעֲשָׂר בְּבִקְרָה, נִצְפָה
בֵּין גְּלִים לְשָׂמִים, בּוֹדֵד בְּמִרְחָק –
הֵיֵאֱמִין אֵיזָה לֵב לְמִשָּׁה לִיִּב?

אני אומר לעצמי:

"עד מתי מול חלון תעמד?
תצא כבר לרחוב, אידיוט."

"הרחוב מיעד לרוכלים,
מוֹדֵדֵי הַשְּׁעוֹת בְּשִׁקְלִים;
הִרְחוּב – זֶה בְּשִׁבִיל קִטְרִים
שְׁעָפִים לָהֶם כְּמוֹ צְפָרִים;
לִילָדִים וְלִשְׁלָל חֲתוּלוֹת
שְׁקוּפְצִים כְּמוֹ דָגִים בְּמִצּוּלוֹת;
הִרְחוּב – זֶה בְּשִׁבִיל שִׁכּוּרִים,
שְׁתוּעִים, כְּעֵשֶׂן אָפְרִים,
וְשׁוֹרְפִים יְמָמוֹת וְכַחוֹת
בְּתַעֲיָה בְּדַרְכֵים הַסְּבוּכוֹת."

"תַּתְּלַבֵּשׁ, תַּתְּגַלַּח יָפֹה,
וְתֵרֵד כְּבָר אֶל בֵּית הַקֶּפֶה."

"כָּלֶם שָׁם יוֹשְׁבִים בְּקְבוּצָה,
עִירְמִים כְּמוֹ בְּבֵית רַחֲצָה,
זוֹחֲלִים לְגִבְהֵים מִפְּחִידִים
וּמְלָקִים אֶת עֲצָמָם בֵּין אַדָּמַי:

כְּמוֹ בְּבֵית־הַמְּרַחֵץ, מְטֹאֲטָא
שָׁם מְצַלִּיף בְּרֹאשׁוֹ הַחוּטָא.
כָּל אַחַד מְקַשְׁקֵשׁ בְּעֵתוֹ –
עַל עֲצָמוֹ, עַל אִשְׁתּוֹ, מְטֹתוֹ,
מְקַשְׁקֵשׁ וְחוֹפֵר חֲפִירוֹת,
עַד שֶׁכָּל הַשְּׁלֶחָן – נְחִירוֹת."

"קָנָה פְּרָחִים כְּבָר וְצָא לְעוֹלָם:
רַק לָךְ מְחַכִּים שָׁם כָּלֶם."

"אֲנָשִׁים יְהִירִים וְעֵקֶשִׁים,
פְּרָצוּפִים עֲצִיִּים וְקֹשִׁים.
מָה אֲכַפֵּת לִי מֵעֵשֶׂר מְחָצָן,
כְּמוֹ קְטִיפָה מְזִיפֵת, שְׁחָצָן?
מָה אֲכַפֵּת לִי מִזֶּהָר סֶתְמִי –
יְהִלּוּם עַל יְדֵי מִי־וְמִי?
מָה אֲכַפֵּת לִי מִלֵּיל תְּאֹהָה,
שְׁרוּאִים בּוֹ חֲזֵה־רְאֹהָה?
מָה אֲכַפֵּת כְּשֶׁהֵעֵשֶׂר לוֹעֵג
לְכָל מִי שְׁחֹשֵׁב וְעוֹרֵג?"

"גַּם בַּחוּץ הָעוֹלָם הוּא עֵנֶק.
אִז אֲוִלִי כְּבָר תִּסַּע לְמֶרְחָק?"

"זֶה נְכוֹן, הָעוֹלָם הוּא גְדוֹל,
יְעָרוֹת וְשָׂדוֹת וְהַכֹּל,
אֲבָל אֵין לִי שׁוֹם כַּח עֵכָשׁוֹ
לְהוֹצִיא אֶת עֲצָמִי לְמֶרְחָב,

וגם אם אֶשְׁאֵר בְּמִקּוּם,
זֶה יִהְיֶה בְּשִׁבְלִי גִיהֶנֶם.
מָה נֶשְׁאֵר? לְחִכּוֹת רַק לָנֶס,
אֲנִי חַי – וּבְעֵצָם גּוֹסֵס,
רוּח־מֵת שְׁנוּדֵד בְּאֶקְרָא,
וְהִתְהוּ – מִכָּל עֵבְרִי.”

מתופף הרחוב

חֲפֵשִׁיָּה, הוֹמָה צְפֹרֶת,
לְמֶלֶךְ עַל כֶּסֶאוֹ – צְמַרְמֹרֶת.
לֹא רוּצָה לְהִצְטַמְרֵר.
כְּמוֹ צְפוּר, אֲנִי מְשׁוֹרֵר,
כְּמוֹ חֵץ שְׁלוּחַ,
כְּמוֹ הַרוּחַ,
כְּמוֹ פָּרָא, כְּמוֹ מִיתֵר מְתוּחַ,
מַעֲלֵה-מַטָּה בְּרָחוּב! –
חוֹלָה, זָקֵן אוֹ מְשֻׁגָּע –
לְמִי אֶכְפֹּת, חֶה-חֶה-חֶה!
בְּעֵד גְּרוּשׁ שְׁחוּק צֶהב,
מִכָּה בְּתֵף עַד שִׁיבְקֹעַ לְשָׁנִים,
מְצַלְצֵל בְּמִצְלֵתִים,
מְסֻתָּבֵב כְּמוֹ שֵׁד הַלּוּם –
דִּינֵג דּוֹנֵג, דִּינֵג דּוֹנֵג, בּוּם בּוּם בּוּם!
דִּינֵג דּוֹנֵג, דִּינֵג דּוֹנֵג, בּוּם!

נַעֲרָה בָּאָה, מְכַשֶּׁפֶת,
בְּתוֹכִי שֶׁרְפָה נִשְׁרַפֶּת,
מְסֻתָּבֵב מֵהַר כְּפָלִים
וְחוּרְקָה, חוּרְקָה שְׁנַיִם,
וְרוּעֵם בְּטוֹן הַרוּאִי:
”בְּבֵה, בּוּאִי”

תָּנִי לִי יָד, סִיבּוּב, זָגוּג!
חַס יוֹתֵר לְרִקְד בְּזוּג!
אַחַת כְּמוֹךְ, נַחֵשׁ פְּרִטִי,
לֹא מִזְמַן עֲזָבָה אוֹתִי.
לְבִי כּוֹאֵב, רְצוּץ, הָרוּג –
מִכָּה בְתֵף עַד שִׁיבְקַע לְשָׁנִים,
מִצְלָצֵל בְּמִצְלָתִים,
מְסִתּוֹכֵב כְּמוֹ שֵׁד הַלּוּם –
דֵּינֵג דּוֹנֵג, דֵּינֵג דּוֹנֵג, בּוּם בּוּם בּוּם!
דֵּינֵג דּוֹנֵג, דֵּינֵג דּוֹנֵג, בּוּם!

צוֹחֲקִים יְלָדֵי הָרְבֵעַ,
לֹא רוֹצֶה לְפַל מַגְבָּה,
בּוֹא, שׁוֹכֵב! תִּזְיוֹ תִתְחַת,
עוֹד מִכָּה עַל הַפְדַּחַת!
יְרִיקָה!
תוֹף דְּקָה –

הַכֶּפֶר כְּלָה רִיקָה!
רְגִיל לְהִצְקוֹת, שׁוֹבֵר
פְּרוֹסָה מְכִיס הַמְכַנְּסִים,
זֶה רֵטֵב! נִזְלוּ כָּאֵן מַיִם?
זַעֲה נִגְרַת, דָּם בּוֹעֵר –
מִכָּה בְתֵף עַד שִׁיבְקַע לְשָׁנִים,
מִצְלָצֵל בְּמִצְלָתִים,
מְסִתּוֹכֵב כְּמוֹ שֵׁד הַלּוּם –
דֵּינֵג דּוֹנֵג, דֵּינֵג דּוֹנֵג, בּוּם בּוּם בּוּם!
דֵּינֵג דּוֹנֵג, דֵּינֵג דּוֹנֵג, בּוּם!

כָּכָה אֵת דְּרָכֵי פְרָצְתִי!
כֶּךְ פְּרָצְתִי וְנִתְצְתִי,
רֹאשׁ בְּקִיר – בְּרֹאשׁ חוֹצוֹת,
בְּשִׁבְלִים וְאַרְצוֹת,
בְּשׁוֹן, בֵּיד –
אַחַד־אַחַד
שִׁבֵר סְלָעִים, תִּמְיֵד לְבַד!

נוֹדֵד בְּקוֹר, נוֹדֵד בְּחֶלֶד,
זֶר בְּכָל הָאָרְצוֹת,
אֵין מַעִיל וְאֵין חֲלָצוֹת,
אֵין אִשָּׁה וְאֵין גַּם יָלֵד,
מִכָּה בְּתַף עַד שִׁיבְקַע לְשָׁנִים,
מִצְלִצֵל בְּמִצְלֵתִים,
מִסְתַּוֵּבב כְּמוֹ שֵׁד הַלּוֹם –
דִּינֵג דּוֹנֵג, דִּינֵג דּוֹנֵג, בּוֹם בּוֹם בּוֹם!
דִּינֵג דּוֹנֵג, דִּינֵג דּוֹנֵג, בּוֹם!

הציפור

הִנֵּה בָּאָה צְפוֹר פְּצוּעָה וְשׁוֹאֵלָת,
לָמָּה יֵשׁ לִי בְּרִיחַ גָּדוֹל בְּדֵלֶת,
וְאֵנִי עוֹנָה לָהּ: מַחוּץ לְשַׁעַר
יֵשׁ שׁוֹדְדִים, גְּזוֹלִים מֵהֵיעֵר,
שָׂרָק מַחֲכִים לְפָרוֹסָה שֶׁל גְּבִינָה,
שְׂמֵתַחַת לְתַחַת אֲצִלִי טְמוּנָה.

דֶּרֶךְ חוֹר הַמִּנְעוּל הַצְּפוֹר מִיבִבְתָּ,
אוֹמְרַת שֶׁהִיא אַחוֹתִי יוֹכְבֵד
וְשֶׁאֵנִי לֹא אָבִין לְעוֹלָם
כַּמָּה סְבֵלָה כְּשֶׁהִפְלִיגָה בֵּינִם,
בְּסִפִּינָה שֶׁהִבִּיָּאָה אוֹתָהּ עַד לְכֹאן
הִיא הִפְלִיגָה לָהּ עַל אַרְבוֹת הָעֵשָׂן.

בְּקִצּוֹר, הַצְּפוֹר הַקְּטָנָה לֹא עוֹנֵבֶת,
וְאֵנִי מִשְׁאִיר אוֹתָהּ כְּכֹה לְשִׁבְתָּ.
וּבִינְתִים, עַד שֶׁהֵעֵסְקוּ יְבֵהֵר,
צְרִיךְ לְעַמֵּד פֹּה עַל הַמּוֹשְׁמֵר:
דּוֹחֵף אֶת הַנֶּתַח הַהוּא, הַרְוָה,
מִתַּחַת לְתַחַת, עֲמוֹק אֵף מְזוּהָ.

הצפור מכסה בכנף כואבת
את עיניה – כמו אחותי יוכבד,
וצועקת בחור המנעול האמלל,
שמכרח – נו, מכרח! – להאיר לה מזל,
היא הבחינה בנתח גבינה מונצץ
ועכשו בשבילו את ראשי תרוצץ.

או שקט, הבנתי, כבר לא יהיה לי.
לאט דוחף את עצמי אל הדלת,
עם שרפרף ועם פרוסת הגבינה,
שמתחת לתחת אצלי ממתינה,
ואני, בלי שום רעש ושום צעקה,
שואל אותה: "קר היום, מתוקה?"

היא עונה לי ששתי אזניה גם יחד
קפאו לגמרי. היא מתיפחת,
בוכה ונשבעת בקול יללה,
שבזמן שישנה היא אכלה את רגלה –
את הרגל שאין לה, מרב שקר.
אם אכניס אותה היא תספר את השאר.

תבינו, רק שמעתי: "אכלתי" –
וכמעט שכחתי, מרב שנבהלתי,
לשמור כראוי על פרוסת הגבינה,
שמתחת לתחת אצלי ממתינה.
אני שולח יד ובודק:
הכל במקום, אני לא דואג.

או אולי נעשה תחרות קטנה:
הסבלנות של מי תפקע ראשונה:
שלי, כשאני בביתי הנעים,
או שלה, בחוץ ובקר-אימים?
אני כבר סקרן. למה לצפות?
אפלו סתם ככה, בשביל הספורט.

בְּקִצּוֹר, הַצִּפּוֹר נִשְׁאַרָה לְשִׁבְתָּ,
מֵאֲזוּ עָבְרוּ שָׁשׁ שָׁנִים אוֹ שִׁבְעַ,
אֲנִי צוֹעֵק: "בִּקֹּר טוֹב!" מִהַחֲדָר,
וְהִיא עוֹנָה לִי: "הַכֵּל בְּסֹדֶר?"
אֲנִי: "שְׁחַרְרֵי אוֹתִי, אַחֲוֹתַי!"
וְהִיא: "מִתֵּי כָּבֵד תִּכְנִיס אוֹתִי?"

אָבֵל אֵין לִי שׁוֹם כִּנְנָה לְהַפִּיר אֶת
הַחֲרָם: בְּרוּר לִי לְמָה הִיא חוֹתֶרֶת,
הֲרִי הִיא רוֹצֶה רַק פְּרוּסָה שֶׁל גְּבִינָה
שְׁמֵתֶחַת לַתַּחַת אֲצְלִי נְטֻמָּנָה.
שׁוֹלַח יָד מִבְּהֻלָּת, בּוֹדֵק:
הַכֵּל בְּמָקוֹם, אֲנִי לֹא דוֹאֵג.

סיפורו של זבוב

בְּשִׁקִיעָה זֶהְבָּה, עַל כֶּנֶף טַחֲנַת רוּחַ,
יוֹשֵׁב וּמִיָּלֵל לוֹ שְׁדוֹן קָטָן,
כִּי זְבוּבוֹן שְׁבֻרַח מְעִירָה מְרַעֲבָת,
מְזַמְזֵם וְחָג סְבִיב אָפוֹ, הַחֲצִפּוֹן,
וְלֹא נוֹתֵן לוֹ לִישֵׁן לְרִגְעַ.

הַטּוֹחַן שׁוֹמֵעַ – הַרְחִים בְּטֻלוֹת מִמַּעַשׁ –
שְׁמִישֵׁהוּ – מִי זֶה? – מִיָּלֵל בְּרַחוּב,
הוּא חוֹשֵׁב שׁוֹאֵת אֲשֶׁתוֹ שֶׁהִגִּיעָה
לְשֵׁאל מָה פְּתָאֵם הוּא יוֹשֵׁב שָׁם כְּמוֹ דָב
וְלֹא טוֹחַן לִילָדִים פֶּת לָחֵם.

בְּקִצּוֹר, הוּא מַפְעִיל אֶת אֲבְנֵי הַרְחִים
וּמְשַׁלֵּיךְ אֶת עֲצָמוֹ בִּינִיָּהוּ, כְּמוֹ חֲטָה,
הַשְּׁמֵשׁ מְצִיָּצָה מִבְּעַד לְצַהֵר
וְחוֹשֶׁבֶת שֶׁהִקְמַח הָאָדִים בְּזִכּוֹתָהּ,
וּמְרָאָה לְשְׁדוֹן אֶת הַפְּלֵא.

רַץ הַשֵּׁד אֶל הַכֹּפֶר – לְהִדְהִים אֶת כָּלֵם
עִם גַּס הַלֶּחֶם שֶׁהִפֵּךְ לְאָדָם,
אָבֵל זֶהוּ שֵׁד, יוֹדֵעַ אֲבִרְמָקָה,
וְהוּא יַעֲנֶה אֶת הַגּוֹיִים עַד תָּם,
עַד מוֹת, עִם סְפוּרֵי הַנְּסִים.

רַץ אֲבִרְמָקָה לְתוֹךְ הַהֶמוֹן הַמְרִיעַ
וְאוֹמֵר, מַעֲשִׂיֹת יֵשׁ כְּאֵלֶּה אֵינְסָפוֹר,
וְהַשֵּׁד צוֹחֵק וּמְצַבִּיעַ לְמַעַלָּה,
כְּאֵלֹו צַעֵק לוֹ: "תִּרְאֶה, צְפוּרֵ!",
וּמְשַׁסֵּף אֶת גְּרוֹנוֹ שֶׁל אֲבִרְמָקָה.

הַגּוֹיִים חוֹשְׁבִים שֶׁזֹּאת בְּדִיחָה מְצַלַּחַת,
צוֹחֵקִים וּמְבִיטִים בְּכוֹוֵן הַחֲמָה.
וְהַשֵּׁד מְמַשִּׁיף לְהַשְׁתַּעֲשַׁע
אִתָּם בְּאוֹתָהּ הַשִּׁטָּה שֶׁהִלְמָה
בִּיהוּדֵי הָאֲבִיוֹן, בְּאֲבִרְמָקָה.

בְּשִׁקְיָעָה הַגּוֹיִים שׁוֹכְבִים עַל הָאָרֶץ,
כְּפָרוֹת אֲדָמוֹת שֶׁל לֶחֶם אֲפוּי.
הַעוֹרְבִים מִתְאַסְּפִים בְּכֶפֶר הַדוּמָמָת
וּמְבָרְכִים מְרֹאשׁ עַל מַה שֶׁצְּפוּי
לְהִיּוֹת סְעוּדָה מִפְּאֲרָת.

הַשֵּׁד חוֹזֵר אֶל טַחְנַת הָרוּחַ,
מְקַפֵּץ וְרוֹקֵד לוֹ כְּמוֹ קוֹף מְצַחֵקָה,
בְּשִׁקְיָעָה זֶהְבָּה, בֵּין כֶּנֶף לְכֶנֶף,
מְקַרְקֵר כְּמוֹ דוּגְרֵת, וְשֵׁר וְשׁוֹרֵק,
כְּמוֹ רוּחַ שְׁטוֹת מִתִּיגַעַת.

אור – דברי

מי אני? מי אני? – מי יכול לחשב
שכל פרי דמיוני יעשה אור זהב?

הנביא הוא כמו קוף, מכסה שערות
מכף רגל עד ראש, מתחנן ברחובות
כבר יובלות שיקנו ממנו אור בחנם –
כמו למצא דג מלוח בפח מזהם.

אבל זה דג מלוח שלא כדאי לקלף,
אלא רק לאחז ולהרים בהנף,
ולהתחיל לאכל מהראש הדולף.
וכשבא המרעב ומגיע סופסוף
לזנב שלמעלה, ותכף יטרף,
הוא פורש את ידיו ואת פיו, כמו מכתש,
הוא פותח, כאלו עוד משהו יש.

אך אני – הו אלי, שמעל לכלם –
משתוקק לרבה או לשמאלין, שעבים
הוא כמו אצבע, למרח אותם על הפת –

ועדין נועל מגפים זקנים
שצבעם על השלג סמוק כמו פנים
של בחור יהודי שעם שיקסע נלפת.

עזבו אותי, אין לי הלה של מלאך,
ובזכות זה הכובע שלי עוד מנח
על הראש, ואני בירידים הגדולים
מסתובב כמו גנב עם ספרון תהלים
שישמר עליו טוב בשעה שייסחב
את העוף שראה בחלום מול עיניו.

אך האור לא בוקע ממני סתם כך,
אלא כמו שדמינתתי: צלול ורך,

ולפתע מבליח גם אור אינסופי
 מתוך הטבור שבאמצע גופי
 כמו תינוק שיוצא מהרחם, עוד לח,
 או כמו סל שאפשר למצא בדרכים,
 מין אמתחת גדושה בשמשות וירחים,
 בשדות הריקים, בליל-חרף אפל,
 אבל גם אם אור מחשבתי לא יהל
 כמו אמתחת גדושה בכוכבי שביט,
 כמו חלצה שעוטפת גויה של מת –
 גם אז הוא יהיה חזק באמת,
 ואז לא יצחק אף אחד שיביט
 על מי שירים את ידיו ויברח
 ממני – כמו רכבת מהעשן שנשרף
 ממנה עצמה – הו אלי.

איזה משחק.

ככל שעשן הרפכת תדחק,
 כך ידחק העשן רכבות למרחק,
 וככל שידחק העשן למרחק,
 כך החוצה עשן הרפכת תדחק.
 אבל הרפכת עשן תדחק
 דוקא כשדוחק הוא אותה למרחק,
 וזה כה מוזר – הו אלי.
 אבל אם מרכבת עשן שחר
 עולה כשהוא צף מתוכה לאחור –
 לא כך זה צריך להיות, הו אלי.

ככה זה! כל נביא בעולם חצה
 ארצות ושדות וערים בריצה.
 בזוג משקפיו פרצופו בוהק,
 בשמש רואה הוא ילדון משחק,
 כמו קבצן – אבל בן של אמא אחת –
 הוא בענש, אף לא לעורון נולד.

וגם אם יסדרו לו קבלת פנים
 בכל עיר זרה: בית-מרחץ, נגנים –

הוא בסוף יזנק כמו אריה רעב,
ויגיף שם כל תריס וחלון דולף,
והחשך יהיה חשוך עד כאב.
אבל לי זה עוזר כמו למי שיצעד
יחף בשדה של חוחים או סרפד.
ובלילה אפלו עכבר עור
לא יוצא מהחור, כי אני מסגור.

ואפלו לילית – מי זכר את הגברת? –
הופכת לאור ואתי היא נגררת,
כמו שאיזה נושה שמרגיש קצת נטוש,
רודף אחריה עד בית שמוש
כדי לגבות את החוב – הו אלי.
אם אבהה, כמו גוי בגרזן ממרק,
במלה נאצלת כמו "רימזי-בראק",
שפשרה ואורה ידועים לי ממש
כמו טלית וחלצה ומגבעת קש
לזאב בכלוב – הוא נדבק לי ללב,
האור הזה, כמו גללים לעקב
יחף – הו אלי.

כי אפלו כשנדמה לי שאני מקשקש,
כמו יולדת שקודחת מהם חזק,
מה יצא לי מזה
שדברי, הזוהר לי על החנה,
מזנק מתוכי, כמו שעץ הפוגש
בלילה סוער את אש הברק –
פורץ מלילו ולשנים נבקע.

אך האם יתכן שזה בסוף הכל גם,
שאני נראה כמו ברנש המחפש
אוצרות, כשעיני נעוצות בקרקע?
האמת היא שאני בעצם רק מת
שמבית הכנסת אחר לצאת
ורץ אל קברו. – הו אלי!